

Înapoi la misiune!

Pastor GHIȚĂ RITIȘAN
Președintele Agenției Penticostale
de Misiune Externă (APME)

Trăim un timp în care aproape tot ceea ce ține de existența noastră se află sub atacul relativismului. Tragismul situației vine din faptul că relativismul, doctrină care postulează că nu există adevăr absolut, devine el însuși absolutist. Tot mai mult din ceea ce știam de sute (sau chiar mii!) de ani cu privire la societate, familie, educație, biserică, fenomene sau instituții – ni se spune acum – nu mai este valabil. Așa că nu este deloc surprinzător că și misiunea a intrat sub *screeningul* relativismului. Din interiorul fenomenului, dar și din exterior, mai mult ca oricând în istorie, se ridică întrebări legate de fundamentul misiunii, scopul misiunii sau natura misiunii. Cu alte cuvinte: **ce este misiunea?**

În monumentală sa carte *Transforming mission*, David Bosch amintește faptul că, până în secolul XIII, lucrurile erau foarte clare. Termenul misiune era folosit exclusiv cu referire la doctrina Trinității, adică trimiteră Fiului în lume de Tatăl și apoi a Duhului Sfânt de către Tatăl și Fiul! După aceea, până relativ recent, pe la mijlocul secolului trecut, în accepțiune teologică, termenul „misiune” era uzitat, în general, și pentru a parafraza lucrări precum: propovăduirea credinței creștine, extinderea Împărăției lui Dumnezeu, convertirea păgânilor sau înființarea de noi biserici.

Începând cu anii '50, folosirea cuvântului „misiune” în cercurile creștine a cunoscut nu numai o creștere exponențială, dar și o

lărgire considerabilă a semnificației conceptului. Așa s-a ajuns ca împărtășirea sacramentelor (sau tainelor) bisericii cu membrii săi să fie înțeleasă, în unele cercuri creștine, ca fiind misiune. Tot misiune este privită ca fiind și lupta pentru justiție sau lupta pentru eliberare socială. Pentru alții, implicarea în mișcarea ecumenică devine și ea o lucrare misionară. Dialogul cu alte religii este înțeles tot mai mult ca fiind și el o activitate misionară. Asistența în procesul reconcilierii între grupuri de oameni sau națiuni este considerată ca fiind tot misiune. Ce să mai vorbim de acțiunile umanitare? Ele nu doar că sunt considerate exclusiv o slujire misionară, dar au ajuns să concentreze cea mai mare parte a resurselor umane și financiare ale organizațiilor de misiune.

Cu ceva timp în urmă eram într-o biserică de unde un grup de credincioși plecase să viziteze un complex istoric din estul Europei. Un frate, care coordona programul religios al dimineții, a zis la un moment dat: „Haideti să ne rugăm și pentru cei plecați din mijlocul nostru, așa zice eu, ... într-o călătorie misionară”. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor! M-a liniștit însă reacția cuiva din sală, care a intervenit: „Nu, frate! Este o călătorie turistică!”

În acele momente, mi-am adus aminte de celebrele cuvinte scrise de Stephan Neill: „*Dacă toate sunt misiune, atunci nimic nu mai este misiune. Dacă tot ceea ce face biserica se poate clasifica sub denumirea de misiune, atunci trebuie să găsim alt termen pentru responsabilitatea bisericii față de păgânii care nu au auzit vreodată de Hristos!*” (A History of Christian Missions).

Nu sunt misiolog. Așa că las în sarcina lor să stabilească, pentru timpurile noastre, ceea ce poate fi așezat sau nu sub titulatura de „misiune”. Dar sunt un practicant al misiunii și îmi pasă! Și dacă vizitele la bolnavi, pelerinajele la locurile sfinte, vizitarea bisericilor mici de la țară, implicarea politică, evanghelizarea colegilor de muncă, educarea copiilor de la Școala Duminicală, ajutorarea nevoiașilor, sprijinirea văduvelor și a orfanilor, organizarea taberelor de tineret sau călătoriile transculturale de două săptămâni; dacă toate acestea și multe altele asemănătoare lor sunt considerate ca fiind activități misionare, atunci se va ajunge, foarte curând, ca până și participarea creștinilor la serviciile religioase de duminică să fie înțeleasă ca fiind misiune...

Implicațiile unei astfel de înțelegeri a misiunii sunt greu de anticipat...

„Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit...”
(Romani 15.20)

Misionarul Marcel Saitiş predicând Evanghelia pe străzile oraşului Antsirabe din insula Madagascar, unde slujeşte de 5 ani împreună cu familia

(click pentru continuare)